

Üstad mealen, bir an imanlı olarak vücuda mazhariyeti, imansız olarak geçen binler dakika vücuda bedel olduğunu söylüyor. Burayı açar mısınız? Kâfir için de her şey vardır aslında...

Vücut, varlık; adem ise yokluk mânasında kullanılmıştır.

Yokluk ve hiçlik şerr-i mahzud; yani tam bir çirkinlik ve karanlıktır. Varlık ise hayır-mahzud; yani sırf hayırdır ve en büyük nimettir. Bütün hayır, güzellik ve mükemmellikler, varlık üstüne bina olmuşlardır. Varlık, bir binanın temeli gibi, bütün her şey onun üzerine tesis edilmiştir. Varlığın zıddı olan adem, yani yokluk ise, temelin yıkılması ile nasıl koca binalar yıkılıp yok oluyorsa; varlığın gidip, yokluğun gelmesi de her şeyi yerle bir eder, yokluğa atar.

Üstad Hazretleri, nasıl hayır, güzellik ve mükemmelliklerin varlığı vücuda dayanıyor ise, aynen bunun gibi, küfür, dalalet, şer ve musibetlerin de mesnedi ademdir, yokluktur diyor. Görünüşte var gibi dursalar da, hakikatte yokturlar.

Mesela, küfür, var olan bir şeyi kabul etmemektir. Kabul etmemek ise, bir iş, bir amel değildir, üzerinde hareket etmeye gerek yoktur. Ama kabul etmek, bir fiildir, bir iştir. Üzerinde hareket etme mecburiyet vardır.

Keza, çalışmak güzel ahlâktır; tembellik şerdir. Çalışmak, bir fiildir ama tembellik ise atalet ve betalettir, hareketsizliktir. Küfür de, tembellik de görünüşte var gibi duruyorlar, ama aslında yok hükmündeler. Allah onlara, hayırlara bir kıyas olması, hem de tanınmaları için, sureten bir varlık rengi vermiştir.

Küfür ve inkâr adem ya da ademe çok yakın olmasından dolayı, kâfirin ömrü yüz yıl da olsa köksüz olduğu için hiç hükmündedir. Ama mü'min birisinin Allah için bir anı bile devamlıdır. Zira Allah o anı ebedîleştiriyor ve karşılığında cennet gibi bir nimeti bahşediyor.

Bir mü'minin Allah için olan her anı ebedîleşirken, imansız birinin her anı hakikatte de yok oluyor.

"Her şey helâk olacaktır, O'nun Zât'ı (ve rızasına uygun olan amel) müstesnâ." (Kasas Suresi, 28/88)

Bu ayet insanın varlık noktasından bir hiç olduğuna işaret ediyor ki, acz, fakr ve tefekkürün temeli de zaten bu hiçliğe dayanıyor. Dünya ve içindeki her şey fanidir, helak helak olacaktır. Ancak, iman, ibadet, fazilet ve tefekkür gibi ulvî vazifeler ahirette nice sevap meyveleri verdiğinden helak olmazlar. Her şeyi mâna-yı ismiyle

yani Allah'ın esmasına ayine olma cihetiyle bilmek, seyretmek ve tefekkür etmek esastır. Bunlar ise helake gitmezler. Eşyanın ve hâdisatın mâna-yı ismiyle bakılan yüzü ise helake gider.